

„Jeg vil forsøge at følge Dihmers Raad til dig og gøre mig Sorgen til Ven og Fortrolig. Maaske vil det lykkes mig. Foreløbig er jeg glad for Stilheden her i „den gamle Stue“, som Dihmer altid kaldte den. Jeg modtager ingen og lever helst i Minderne om alt det, som ikke er mere.“

Meta tænkte sit ved disse Breve. Hun begyndte at stave og lægge sammen og blev tilsidst bange for sine egne Tanker. I begge Brevene havde Veninden skrevet, at om alt gik vel for hende, vilde hun til Foraaret komme over og besøge hende paa Favsingholm; og Meta lovede sig selv, at hun til den Tid lige ud vilde spørge hende, om der ikke engang havde bestaaet et fortroligere Venskabsforhold mellem hende og Dihmer, end de begge havde villet være ved.

Hun fik dog aldrig Lejlighed til at gøre Jytte det Spørgsmaal. Et Par Maaneder efter blev hun ved et Telegram kaldt over til hendes Dødsleje. Jytte havde født en Søn, og alt mentes vel overstaaet, da en ondartet Nyrebetændelse i Løbet af faa Dage nedbrød hende. Med sine sidste Kræfter bad hun Veninden om at tage hendes Barn til sig og opdrage det sammen med sine egne, „for at der kan blive et rigtigt Menneske ud af det“. Da Meta havde lovet det, faldt der lidt Ro over hende; men hun vilde hele Tiden holde hendes Haand.

„Ja, nu dør jeg, Meta!“ hviskede hun en Gang. „Og saa har jeg dog aldrig levet!“

Den sidste Nat fantaserede hun og nævnte da flere Gange Dihmer. Men især talte hun om sin „søde lille